

I. RÉSZ A REND JELEI ÉS BIZONYOSSÁGA

KIS-KOLOZS ÁLMA VÁROSÁRÓL

Ez itt az Őzek völgye, ahol otthonos égbolt
alatt, a sudár nyírfák között
gyerekként üvegsutára lestem,
amin áttetszik az alkony s
vörös hullámban áramlik a szív dobogása –

de füst száll fel a mélyből s
szemközt a Kómálról a szőlőt
akár hullt vadról a bőrt
az idő már úgy lerágta!
*Akkor árván, őztehén és bak
nélkül a suta, hideg partján
Kis-Kolozs ott maradt,
lába alatt gömbkövek forogtak
s mint megannyi Hold-szem
tűntek elő a kőfejek
a föld jeges homloka mögül,
a homokerek és márgapaplan alól.
Kiültek az Őz-völgyi patak partjára,
s a megindult időszelet a ravasz Linczigh,
a lázadó Forró és Iffiú arcait s még mennyi másé
a remegő víz tükrén felmutatta!*

S míg ott ült Kis-Kolozs s
visszakészült az Álomból
ide túlra, hideg kőfejek vitatták jövő
sorsát, tűnődő arccal a patakba bukva.

A FÖLDVÁLASZTÓ KÖRNYÉKE

A bűvár, akit az egynemű fény elvakít,
ráják és ciklopszok közt halad,
mint az otthonos halak,
nem hallat bűvárhallalit,
fülébe nem bűvik kutyaugatás,
rákok csattogó kése
– a néma tenger belső zenéje –
visszhangzik csak, saját libegése.

És kedvese egy lepényhalat vár tőle –
ez észrevétlen falat a vízivárosoktól messze
lapul a homok alatt.

A vízilegényt odalent is a fenti gondok gyötrik
s rájázás közben nem látja, hogy elveszett,
egyedül pedig hogy is vadászna? Menetalakzata
darvak vízi hadaként valahol már az otthon fele
közeledik a mélyben.

Nincs már az sem, aki megkérdezze odalent:

elvesztette alakulatát?

Igen, hahaha, milyen csodálatosan klasszikus
eset: egyesek mindig elveszítik alakulatukat.

És aztán persze kétségbeesetten keresik...

Ekkor észrevette, hogy a feje feletti korallágra
telepedett egy vízimadár. Ez a villamos rája borzol
így fel a gondolataimat – így a bűvár, de

íme, tejfehér tajtékoszlop: a hullámtörő
fosztja így a vizet.
Ha eltévedt háló nem zavar,
úgy a visszatéréshez elegendő nyom
e vízi világítótorony.

A TIZENKETTEDIK ÓRA FÁRADTSÁGHULLÁMAI

Lecsap a nagymánus,
a nagymánus lecsap.
Te, *egyvesszős* vadász
mit keresel.
csak töprengsz
a kibelezett és fenségessé
merevített sashulla alatt?

Megáll a menet: a lábak
nem élnek, a lábak hordoznak,
reggeltől estig rogyadoznak.

És a mentő egyló
egyre messzebb várja?
Csúdig levésik a lába a lónak,
szőrfübe kopik a szája.

FÖL A FOLYÓN

Hullámnak feszülő lány.
A szemfenéken egy epervásár
vörös foltjaiként hány ölelés,
hány dobverő pereg,
porfelhőben vonuló
számtalan lándzsás sereg.

A sugarak most betörnek
– a kapu enged vasnak, ökölnék –
a hókaszák a fűnek törnek;
perzsszag, füstkések, romlás,
de ott künt és bent is a közeli forrás, a forrás! –
lelked felenged. A kámzsás papok
elhagyták a falut.

AZ ELHAGYOTT PARK

A folyón, fölfele haladtodban
– koponyád hasadékán beviláglik az alkony –
találkozol a mély névtelen halaival.
Imhol egy kisgyerek,
amott egy kecskepásztor!

Bókolsz a szélben, mint a mező virágai.
A kövön a fejsze egyensúlyoz, a kisöcséd.
Szólsz hozzá és ő válaszol. Ekkor
találkozol anyanyelved kövületeivel és
asszonyi titkaival, úgy buksz rájuk,
mint kedvesedre, vagy rég elveszettnek hitt,
fontos dolgokra. Neszezés: Vakvarjúcska
csőre és szárnycsattogása.

Az állomás: még üres. Fel s alá jársz,
a madárszerelvényt figyeled, amint
sötét fegyelemben húz el az égbolt sínein.
Vadkacasíp: egy mozdony. A szikrázó vezérállásról
előbukik a vezető is; ő egy rég elfeledett,
elhagyott park őréhez hasonló.

A gyomok között járkál, és a berozsdásodott
borvízforrásokat próbálja életre sípolni. De a földből
kiálló vasgégékből csak száraz kénköhögések
törnek elő. Ő is köhög:
Pőre vaspengé hull a kőre.

ÓRAORSZÁG

Egyre többször gondolsz ugyanarra,
egyre többször ugyanazt teszed,
és tudatodat szitává lövik
ugyanazt a szót röpítő fegyverek.

Megváltozol. A fiatal csontok pártütése
és a kíváncsi vérerek árulása után
órák országa lesz a tested, s nincs az a csel,
amivel a ketyegő szörnyeket kivessed;

ma még nem szorulsz csak kötelességeid ököljogára,
hó bolygóid fényeskednek, és üstökösök rőt
lobogása,
de mit teszel, ha kedvesed bőrén át
egy kétéltű hajnalon kitapintod az órát?

VÉRÁTÖMLESZTÉS

Olyat lenni, ami nemcsak hasonló,
hanem él,
mint száraz medréhez ragaszkodó folyó,
elpárolog, ha testéhez nem talál:

nem kopott tárgy, idegen ruha,
kibérelt test és kölcsönvett értelem kell,
vak élet mértéke, véletlen, bogáncs-halál –

Ha nem azonosság, legalább testvér,
okom ne értse, ne *tudjon*,
szeressen úgy: elfeledjük, ahonnan jött,
idegen plazmából, katéter-úton.

A GUMIÁLMÚ EJTŐERNYŐSÖK

Még nem oldódtak fel az álmok,
látom a táskás baconiak szemén a jégvirágot;
mai szavaik és mondataik jégcsappá fagyottan
lógnak az ajkak ereszen. A tudat kristálygömbjének
alvó egén *az utolsó álmokép motívuma*,
A LELŐHETETLEN BELSŐ REPÜLŐGÉP kering.

A bodosi keresztút – –)

Apró erdő, sötét facsapat •–
úgy állnak itt a hátizsákos férfiak,
a hátizsákosak – a napszíta,
esőverte vásznak, mint spárgaszín csillagok,
az éjszaka fekete testén világítanak.
Az ejtőernyősök!
Itt vannak az ejtőernyősök!
Megjöttek az ejtőernyősök! – kiáltoznak a felriadt
baconiak.

Az ejtőernyősök ácsok, kőművesek
„az utazásban mesterek”
reggelente gumiálmuk *hogy* nyúlik
az otthontól a keresztútig –
s nem hull rá más,
csak a patakmenti juhkosár
szolgálatos kutyáinak makogása, mint jégrecsegés az
álmvízfolyásra.

Az ejtőernyősök – póternyő nélkül,
az ernyőkben kenyér, szalonna –
gyors készséggel a hazatérésre
ott álldogáltak az út szélén.

A havazás és a szél, mint gyűlölködő ember pillantása,
közéjük csapott le. Ők – cihelődtek az újabb
bevetésre.